

Současnost

Měsíční svit prosvítal mezi závěsy velkého okna Národní galerie a jeho paprsky dopadaly na plátno. Vivien Vincentová dokončovala svou práci, které se věnovala už dlouhých pět měsíců, a ačkoliv své zaměstnání milovala, tento obraz jí připadal nadmíru úmorný.

Vivien pracovala jako restaurátorka a čas od času jako malířka na zakázku. Už od mala vykazovala známky klidné umělecké duše. Prála si být malířka, a proto se tomuto oboru věnovala i co se výběru škol týče. Po dostudování dějin umění se rozhodla přejít na obor restaurování, kterému se pracovně stále věnuje, neboť samotná malba na zakázku by v dnešní době nejspíše na plnohodnotnou obživu nestačila, avšak i přes záplavu fotografií se najdou tací, již si přejí obraz, takže mohla své sny alespoň částečně realizovat.

Odložila štětec a kousek poodstoupila od zrestaurovaného díla. Změřila si ho kritickým pohledem umělce a spokojeně se usmála. Konečně hotovo.

Promasírovala si rukou ztuhlý krk, a pomalu se ploužila k východu, přičemž si cestou svlékla bílý pracovní hábit, místo něhož si vzala z věšáku u dveří kabát, a se zívnutím zhasla světla. Zamkla pracovnu a vyšla do nitra galerie mezi bohatou sbírkou uměleckých děl. Ráda se mezi nimi procházela, i když všechna viděla tak milionkrát, ale dnes se vzdala krásného potěšení a spěchala domů do měkkého ráje perin bojovat s věčnou únavou.

Když přišla domů, svlékla veškeré oblečení a vydala se do sprchy smýt ze sebe pachut' hromadné dopravy. Proud horké

vody uvolňoval svaly jejího ztuhlého těla i zahlcenou mysl. Když se jí plíce začaly plnit hlavně párou, znamenalo to, že je ve sprše příliš dlouho. Uzavřela přívod vody a sáhla po bílém županu, do něhož se celá zabalila, a po vyčištění zubů se konečně vydala přes chodbu do postele.

Naštěstí se její pokoj nacházel skoro hned vedle koupelny, ale dlouhá a prostorná chodba zařízená v uklidňujícím severském stylu spojovala mnohem více dveří. Vivien cestou do své ložnice mýjela po levé ruce schodiště vedoucí na střešní terasu, z níž si často užívala nádherný výhled na Vltavu. Za schodištěm se skrývala vstupní hala. Za jejími zády chodba pokračovala do obývacího pokoje spojeného s kuchyní. V hlubinách chodby, jež se před ní ztrácela, se ukrývaly ještě dva pokoje – ložnice rodičů a pokoj její starší sestry Sandry, který nyní využívala jako umělecký ateliér, kde malovala vlastní obrazy.

Sandra se před dvěma lety odstěhovala se svým nyní již manželem do vlastního domečku a v současnosti plánují rodinu. Podle vzhledu bylo zřejmé, že jsou v příbuzenském vztahu, ale co se povahy týče, nemohly být odlišnější. Sandra jakožto extrovertní jedinec toužila po pozornosti. Tu upoutávala svou extravagantností, díky které získala práci redaktorky v módním časopisu.

Vivien otevřela dveře a vydala se přes rozměrný koberec k oknu. Jemné chloupky hladily její bosé nožky, jako by kráčela po čerstvém mechu. Vždy před spaním, a dnešek nebyl výjimkou, pohlédla z okna na noční Prahu. Otevřela na chvíli okno, aby nasála čerstvý vzduch, a na chvíli se zaposlouchala do zvuků snad nikdy zcela neutichajícího hlavního města. Svěží chladný vánek nasáklý vodou se tlačil dovnitř a zaplňoval celou místnost, až se rozklepala zimou.

Okno zavřela a stočila zrak z noční metropole na diář ležící na bílém pracovním stolku po její levé ruce, který oznamoval, že se má sejít se svou dlouholetou kamarádkou Gabrielou. No jasně. Pro hektické pracovní dny by málem zapomněla. Znalý